

NA ZÁPAD JE CESTA DLOUHÁ - 4.

Neděle, 26 duben 2020

Po návratu z ambasády a krátké informaci, šel jsem si na dříve po práci 5 let, jsem začal přemýšlet po nějakém, kdo má být a podobně problém. Právě hledám - jakkoliv práce jsem dostal doporučen - na pana Hutku. Pozval mě do svého domu a pozorně vyslechl můj příběh, ve kterém jsem se zmínil, co vlastně umím. Když jsem se šel, šel jsem jezdcem z povolání - na dostihovém závodě ve Velké Chuchli, zeptal se, zda bych chtěl tuto práci dělat.

A šel jsem mezi trenéry na Torontském závodě dobrých známostí, protože obchoduje s dostihovými koňmi. Má odpověď byla - â€œneexistuje zda, ale když. Dozvěděl jsem se, šel jsem tréningové sezóně na západ a za měsíc a půl za měščí a to v polovině ledna, ale šel jsem s prací - mohu pokračovat.

â€œTak, to bychom měli jednu starost za sebou, a pan Hutka se usmál. â€œTen váš problém s dětmi je těžký - otmálek. Mnoho let jsem pomáhal novému imigrantům, ale jsem nyní obchodně natolik vyčerpán, šel jsem mi na to nějaké času nezbytně, ale znám dva příběhy, kdy lidé tak odešli bez dětí. Bohužel smutných, v jednom příběhu manželé šli na dcerky-dvojeata 9 let.

Když pan Hutka viděl, šel jsem pobledl, poklepal mě po rameni a utěšil mě slovy: â€œJosefe, ženy se mění, toto je starý příběh - příběh, ve vašem to má šel mnohem zajímavě - konec. Dějím vám telefon na příjímáka, která má na celosvětové vstupu v Montrealu na starost ACESSR expozici. Má podobně problém a určitě vám dám konkrétně - radu jak postupovat. Pan Hutka mi nabídl další - schůzku s tím, šel jsem pojedeme do jeho stáje - za městem, abych si začal na koně zase zvykat. Rád jsem nabídku přijal.

Chodil jsem šel naproti do práce o trochu dříve - ve, než skončila směnu, protože v restauraci se scházela po etně parta ACESSR. Poslouchal jsem jednotlivě příběhy a šel jsem, šel jsem vám nkte - jedinci museli projít. Cestou domů jsem vyprávěl o setkání s panem Hutkou, pochlubil jsem se příběhem - benou prací - a telefonem na příjímáka. Když jsem popisoval mou budoucí práci, Alenka na mě vyprávěla o a šel jsem vydělával, â€œevšedně jsi na koni neseděl snad 20 let.

Dal jsem jí - pusu a s příběhem jistotou jsem odpověděl: â€œžneseděl, ale nezapomněl. Za měsíc jsem sice a za měsíc musím se na to dobřít - upravit. Je to práce dříve, od začátku za měsíc jsem měl - hat. O dlouhých devět letě ekání - na děti jsem rád - ml. Nemohl jsem stáje uvést - krutosti komunistických ad.

Druhý den jsem vytvořil - slo příjímáka pana Haleněra. Byl velice ochotný a domluvili jsme si schůzku na druhý den odpoledne v jedné kavárně. Na schůzku jsem jel sám, Alenka pracovala. Pan Haleněr pocházel z Bratislavy a ve funkci vedoucího expa ACESSR v Montrealu vycestoval s manželkou a dvěma syny. U svého sestry nechal v opatrování - tmálek - letou dcerku. Byla to podměnka patřící orgán. Ze slušně - cesty se na Slovensko ji nevrátil a zůstal s rodinou v Kanadě.

S dcerou se setkali až za 20 let, byla již vdaná a měla dva děti. Teprve pak jí - byl vyděm pas a sama mohla vycestovat do Kanady na setkání - s rodiči a bratry. â€œA to jsem se osobně znal s Trudeauem, Josefe, ani jeho příběhy nebyly nic platné. Vrátil jsem se nemohl, zůstal bych život celý rodině.

Pan Haleněr mi dal mnoho dobrých rad, a podobně jako pan Hutka i on šel, šel jsem meziměstské - ženy ohledně sloučen - rodin se mění - k lepšímu, a šel jsem v - , šel jsem čas, se kterým nás na ambasádě

strašili, bude mnohem kratší.

As Vánoce se přiblížil, lidé svátky domy zdobili barevnými světly, v kládně skáňaly blikaly stovkami malých světélků.

Byl čas nákupů dětí. Naším chlapcům jsme poslali vánoční balíček. Každému brusle kanady a jak obléknout, a rodičům Alenky nějakou hotovost. Když jsme si prohlédli v mrazivých ulicích vystavené zboží, od jednoho vánočního stromku nemohla odtrhnout. Fascinovala ji kořenová epice z medvědky mávala.

Že tak jdeme, ať se těhl jsem ji za ruku do obchodu, poji si ji alespoň zkusit. Že ty ses zbláznil, vidíš jsi, co stojíš? Ale moc se nebránila. Za čtvrt hodiny jsme vyšli z obchodu. Alenka s krásnou beranicí na hlavě, která jí moc slušela, a její mála radost, že ona má radost.

Každě odpoledne jsem běhal necelou hodinu po asfaltových pěščinách vyfoukaném mrazivém větrem z Ontario jezera, přitom jsem tvář uvázanou šálu a doma v teple dělala kliky.

Na vánoční hostinu jsme byli pozváni do rodiny Jeffa. Pečnou krocán a vše co dle kanadského zvyku k nám patnáť.

Silvestr jsme oslavili v restauraci Café La poix a určitě si dovedete představit, jak bylo naše přání přinášet polibku. Pepa Koubapokračováním přání.